

troer ogsaa, at det ærede Medlem gav disse Mænd et anerkjendende Vidnesbyrd, og jeg mener, at begge de Mænd, hvorom der her er Spørgsmaal, den daværende Indenrigsminister for Kongeriget og Monarchiets daværende Finantsminister, ere saa velbekjendte ogsaa her i Salen, og det af Mange, som have et ganske andet og langt længere Kjendskab til dem end det ærede Medlem, at man forud vil holde sig forvisset om, at der ikke kan være Tale om, at disse Mænd skulle være tilbøielige til at indlade sig paa Hazardforetagender eller Børs-speculationer. Det mener jeg, man kan være sikker paa for disse to Mænds Vedkommende, og ikke mindre sikker paa, at hvor der er Spørgsmaal om at holde sig indenfor de constitutionelle Grændser og om Varetagelsen af Statens finantsielle Tary, da ere disse Interesser saa sikrede i de nævnte Mænds Hænder, som de kunne blive. Man har jo netop havt den Indvending mod disse Mænd, der begge have været Finantsministre, at de ikke havde den fornødne Vethed — eller hvilket Ord jeg skal bruge — til at indlade sig paa storartede Foretagender, men at de gik i modsat Retning. Det er maaskee en Svaghed hos de Mænd, der høre til den Skole, som det ærede Medlem omtalte, at de i den Henseende gaae forsigtige og langsomme frem, og maaskee med formange Hensyn; det har man hidtil bebrejdet disse Mænd, men det Modsatte troer jeg ikke man kan bebrejde dem. — Jeg maa dernæst udtale, at efter hvad jeg kjender til den her omhandlede Sag, er det fuldkommen sikkert, at man ikke vil finde det Mindste deri, som kan ligne en Overskridelse af den Myndighed, som tilkommer Kongerigets Indenrigsminister. Det kan man være rolig for, og det vil vise sig, naar Sagen kommer frem og bliver belyst. Hvad Finantsministerens Stilling angaaer, er jeg ligesaa sikker derpaa, men Forhandlingen derom hører ikke herhen. — Spørgsmaalet er, hvorledes Contracten i dens fulde Omfang maa betragtes. Man kan maaskee have imod enkelte Punkter i Afgjørelsen, men jeg tør sige, at naar den foreligger i dens Heelhed, skal man ikke finde Noget, der ligner en Overskridelse af nogen Myndighed, ligesom jeg ogsaa er overbevist om, at man vil komme til den Erkjendelse, at Contracten er afsluttet med

en Dygtighed og Varetagelse af Interesserne, at enhver Regjering vilde have Ære af at have afsluttet den. Jeg skalde dermed forlade dette Punkt, men kan dog ikke undlade at fremsætte nogle Bemærkninger angaaende nogle Punkter, som under Sagens tidligere Forhandling ere fremhævede fra den ærede Rigsdagsmand for Holsteb. Amts 2den Valgfreds (Tscherning). Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at min Collega, Indenrigsministeren, havde sprunget Noget over i den Fremstilling af Jernbanesagens Historie, som han da gav. Nu er det vistnok, at under Fremstillingen af en meget lang Historie kan det, selv med den bedste Villie, let arrivere, at Noget springes over, og Noget, som kan have Betydning, men jeg er overbevist om, at det, som blev sprunget over, og som det ærede Medlem hentydede til, ikke paa nogen Maade forandrer Charakteren af den Fremstilling, som blev givet. Jeg erindrer ikke mere ganske usiagtig Udtalelserne af det ærede Medlem, der sidder her bagved (Klein) under denne Forhandling; men de forekom mig at gaae ind paa dette Punkt. Jeg skal imidlertid fatte mig saa kort, at selv om jeg skalde gjøre mig skyldig i Gjentagelser, disse ikke skulle blive tvættende. Det er vist, at da denne Sag blev afgjort her i 1857, var det ikke med en ringe Majoritet, at den blev vedtagen. Det er undertiden blevet fremstillet, som om der kun var et Par Stemmers Forskjel, men det er ikke Tilfældet; Loven om Tverbanen blev, om jeg ikke huller feil, vedtagen med 54 Stemmer imod 33 eller noget Lignende, og ligeledes med omtrent $\frac{2}{3}$ af Stemmerne vedtagen i Landstinget. Nu er det jo ganske vist, som den ærede Rigsdagsmand (Klein) bemærkede, at selv om Loven kun var vedtagen med 2 eller 3 Stemmers Majoritet, maatte den respecteres som Lov, efterat være gaaet igjennem begge Thing og have modtaget Hs. Majestæts Sanction; men det er klart, at det hele Raisonnement, at det kun var med hderste Møje, med Nød og Neppe, at der skaffedes en Majoritet, falder bort, naar Stemmesforholdet har været som det af mig anførte. Nu vil man sige: det var i 1857, men hvorledes stode Sagerne i 1858. Da var det jo, at der skalde lægges for Dagen